

rium og en anden for Oppositionen. Den høitærede Minister yttrede, at den første paa- viselige Forpligtelse for en Opposition for at faae Udgang til at faae Sæde i Regjeringen var den, at den om sig kunde samle et Flertal; ellers vilde den ikke være regjeringsdygtig. Sammenlignede vi denne Sætning med den nuværende Tilstand, er det jo imidlertid klart, at den nuværende Regjering er saa langt fra at opfylde denne første uafviselige Betingelse, at tværtimod Ministeriet i den Nærække, det nu har siddet paa Taburetterne, har fjernet sig mere og mere fra denne første Betingelse for at opnaa Sæde i Regjeringen. Den høitærede Conseilspræsident yttrede fremdeles, at han var lige glad, om den foreliggende Resolution blev vedtaget eller ikke; den forandrede ikke hans Stilling og ikke Regjeringens Stilling, kort sagt, det var, som om Intet var sket, i Fald dette Thing vedtog den foreliggende Dagsorden. Dette er trostesløst at høre; thi det tyder paa, at intet konstitutionelt Middel vil kunne bringes i Anvendelse paa den nuværende Regjering. At Ministeriet kommer i et haabløst Mindretal, har Intet at sige, at Flertallet vedtager Dagsordener, som umuliggjør Fortsættelsen af Lovgivningsvirksomheden, har Intet at sige. Det synes altsaa, som om den ulyksalige Tilstand, hvori vi have levet nu snart i en halv Snes Aar, skal fortsættes. Egentlig talt behøver man aldeles ikke at vedtage den Dagsorden, som her foreligger, thi dens Resultat er ganske selvfølgerligt. Saalænge vi have en Regjering, der ikke formaar at skaffe sig Flertal i dette Thing, og jeg kan tilføje, saa længe vi have et Flertal, der ikke formaar at skaffe sig Sæde i Regjeringen, er enhver større Reform en Umulighed. Enhver Reform, som kræver et Tillidsforhold mellem Regjeringen og dette Thing, kan ikke gennemføres. Det kan ikke nytte med alle de Palliativer, som den høie Regjering og dens Venner have tænkt paa, saa som provisoriske Love, administrative Anordninger og deslige. Alt det udmunder i Intet, der kan ikke derigjennem gennemføres Noget af nogen Betydning. Et enkelt Lovforslag kan paa den Maade maaste gennemføres for en kort Tid, men i Længden kan en sliq Fremgangsmaade ikke føres igjennem. Hvor længe denne ulyksalige Tilstand skal vare, en Tilstand, der er ødelæggende for Land og Rige, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge. Men ved det Spørgsmaal, som her foreligger, har jeg som praktisk Politiker at forelægge mig selv det Spørgsmaal: Vil det føre os ud af det Uføre, hvori vi sidde, i Fald vi vedtage denne Dagsorden? Allerede

længe før den høitærede Conseilspræsident erklærede, at det var som at slaa Vand paa en Gaas, i Fald vi vedtog den, var det klart for mig, at dette Skridt ikke vilde føre til noget Maal i den Retning. Der er nemlig det Ulogiske ved den Sag, at man i en Række af Aar har bevilget Ministeriet Midler til at eksistere gennem en Finantslov, ganske vist en tarvelig Finantslov, men man har dog givet Ministeriet saa Meget, at det kunde friste Livet Finantsaaret igjennem og begynde paa en frist næste Aar. Gaar man løs paa de andre Love og Lader Finantsloven passere, fører man et Slag, der i alt Fald ikke rammer, hvor det skulde, thi det rammer ikke Regjeringen, det rammer snarere Landet og Befolkningen, der sukker under den haabløse Tilstand, hvori vi befinde os. Altsaa, hvorfor skulde vi føre et Slag, der ikke fører til Maalet? Dersom det ærede Flertal derimod vil foreslaa at negte Finantsloven, erklærer jeg mig villig til at gaa med til dette Skridt; thi det er efter min Mening det eneste, der kan klare Situationen, saa ville vi faae at se, om den høie Regjering vil blive det Princip tro, som den i sin Tid udtalte i sin Forestilling til Kongen, da den i 1877 foreslagde Kongen til Stadfæstelse en ufuldkommen provisorisk Finantslov, som det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) før ikke kunde erkende for egentlig at være nogen provisorisk Finantslov, hvad jeg for Resten ikke er enig med ham i. En provisorisk Finantslov i en hvilken som helst Form er efter min Mening ulovlig. Altsaa dersom det ærede Flertal vil bringe Sagen til Klarhed paa den Maade, at det bringer Ministeriet i den Stilling, at det enten maa gaa af eller tilraade Hans Majestæt Kongen at give en virkelig provisorisk Finantslov, det vil sige en Finantslov, som træder i Stedet for en saadan, som efter Forsatningen Folkestinget og Landsstinget er berettiget til at vedtage i Forening, saa komme vi til at se, om der er Hold i vor Forsatning, saa faae vi at vide, om den Fortolkning, som den høitærede Finantsminister og hans Regjering lægger ind i vor Forsatning, saaledes som den er bleven ændret ved den gennemførte Grundlov, er praktisk holdbar. Lad os en Gang faae det at vide; thi saaledes som Tilstanden nu er, er Ingen af os i Stand til at opfylde vor Pligt paa rette Maade. Vi kunne ikke komme til at arbejde hverken i den ene eller den anden Retning, og imidlertid gaar Landet ned ad Vasse Aar for Aar. Jeg skal ikke nærmere udvilde — jeg kunde godt gjøre det — i det Enkelte, hvorledes denne Ulyksalighedstilstand virker i økonomisk Henseende deprimerende og ødelæggende ind